ГОД. III. ЯМБОЛЪ, 18 ОКТОМВРИ 1926 ГОД. БРОЙ 138—139.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-економически въпроси.
:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::
Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“ - Марангозовъ - Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.
Отдѣленъ брой 1·50 лева.
ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и имении дни по 50 л., за скръбни—100 лева.
Официални обявления по 2 лева на □ с. м. Сждебнитѣ пристави плащатъ по 1·50 лева на дума.
Търговски — по споразумѣние.
За хроникиране—5 лева на редъ.
Всичко въ предплата.
Ржкописи не се връщатъ.

МАКЕДОНСКИЯ ВЪПРОСЪ.

Новия ежедневникъ «Македония» печата въ своя 1 бр. отъ 11 т. м. уводна отъ проф. Ив Георговъ подъ заглавие: «Македонския въпросъ чака своето разрешение», въ което се излага непреходностьта и настойчивостьта на тоя тъй боленъ въпросъ. Излагайки лошото положение на македонскитѣ българи автора на мира, че

«въпрѣки грубото насилие на новитѣ поробители на Македония, все повече си пробива пжть всредъ съзнателното общество въ чужбина чувството, че е извършена голѣма неправда спрямо Македония, и че трѣбва вече да се помисли за премахването на тая нечувана неправда».

По-нататъкъ въ уводната се излагатъ ценнитѣ услуги, които нѣкои чужденци правятъ на македонската кауза и се изтъква, че може би тия симпатии отъ нѣколко страни, ще доведатъ до близка зора на свободата за изстрадала Македония.

И наистина нѣма ли света да се затрогне отъ неволитѣ на тия нещастници и чрезъ една автономна Македония да премахне ябълката на раздора и даде миръ й спокойствие на Балканитѣ?

ОБЩЕСТВЕНА ДИСЦИПЛИНА.

«Пастирско дѣло», бр. 39 отъ 24 м. м., печата уводна отъ редактора си протоиерей П. Тулешковъ на тема «обществена дисциплина».

„Обществения и политически животъ у насъ не е нормаленъ. Ставатъ ексцесии, които не сж мислими у граждани съ добро политическо и правно чувство“

започва статията си г. Тулешковъ и следъ като продължава въ този духъ, намира, че

„Създадени сж нѣкакви наредби за редъ въ улици, събрания, желѣзници и пр. „Народа“ трѣбва да ги изпълнява. Но голѣмецъ ли е, партизанинъ ли е, за него наредбата не важи. На противъ, такъвъ „силенъ на деня“ нарочно предъ хората не спазва наредбитѣ, демонстрира своето голѣмство“.

Това е една вѣрна констатация, която говори много ясно за упадъка на нравитѣ ни. Въ това неправилно отнасяне на голѣмцитѣ и хората протежирани отъ властьта се крие причината зз нашата натежала социална атмосфера.

„Народа, който плаща, изпълнява всички повиности и наредби, като вижда какъ за „бръмбаритѣ нѣма паяджина“, негодува, озлобява се, създава се въ него духъ на неуважение къмъ закона, духъ на бунтарство и цепеничарство“.

Търсейки причинитѣ за тая голѣма аномалия автора заключава:

„Но, виновна е интелигенцията. Трѣбва да й се каже: лѣкарю, изцѣри се самъ“.

Наистина, лѣкаря въ нашето общество е боленъ. Всѣка наша обществена проява е опорочена отъ лични своеволия и домогвания.

Време е вече да се отърсимъ отъ схващането, че голѣмецъ законъ не хваща.

АЕРОТУРИЗЪМЪ.

Аеропланното дѣло у насъ е въ ранни стадии. Аеропланитѣ нѣматъ оня мащабъ, за да могатъ да играятъ напълно ролята си като превозно, съобщително и пр. срѣдства. Далечното бждаще, обаче, на нашето въздухоплувно развитие все пакъ се очертава въ свѣтли перспективи.

Нова страна, каквато е България, тя ще има тепърва да прави завоевания въ тая область и да си служи съ аероплана така, както си служатъ народитѣ на Западъ. И нежели тя ще постигне това по леко, понеже ще използува наготово опититѣ имъ.

На Западъ, кждето аероплана е вече обикновено нѣщо, добило широко приложение, той се използува за различни цели. Една нова область, въ която той почва да се прилага отъ скоро, е аеротуризма.

Аеротуризма не е много ново явление. Преди тридесетина години сж правени опити съ балони, които иматъ въздухоизмѣстимость малко по голѣма отъ тяжестьта на желаещия да се ползува съ него индивидъ. Тѣ сж били малки сферически и сж се прикачвали за раменетѣ на туриста, като по тоя начинъ сж му позволявали безъ страхъ да се качва по почти отвесни и инакъ недосѣжпни скали, безъ да има опасность отъ нещастие, понеже балона крепи и предпазва отъ падане.

Съ помощьта на тоя балонъ туриста е можалъ да кацва по зжбеститѣ чукари, да прави смѣли скокове и въобще да бжде нѣщо повече отъ обикновения планинокачвачъ.

Тоя видъ туризъмъ не може да се нарече въ пълния смисълъ на думата аеро, обаче той е важенъ като етапъ отъ желанието на туриста да използува и въздуха за излетенъ теренъ. Въпрѣки че единъ такъвъ туризъмъ би открилъ смѣли възможности за висша наслада, той не си е извоювалъ гражданственость, защото балонитѣ отъ тоя типъ не сж могли да станатъ общедостжпни по цена. Съ тѣхъ сж правени само опити.

Днесъ при голѣмия разрастъ на въздухоплувното дѣло на Западъ, ни идва вестьта за единъ истински аеротуризъмъ. Построени сж били леки туристски аероплани, съ които туриста ще може да прави своитѣ полети и да се любува на необичайни за обикновения туристъ гледки.

И наистина, какви възможности за цѣлостно опознаване на природата се откриватъ при наличностьта на тия леки аероплани! Човѣкъ ще наблюдава слънчевия изгрѣвъ и залѣзъ отъ хиляди метри височина, ще лети надъ облацитѣ, ще се опива отъ застиналитѣ вълни на огромното море на земната твърдь. И това той ще върши съ чистата радость на едно истинско дете на природата, защото, казватъ, въ височинитѣ човѣшкитѣ страсти и неджзи се обезличавали.

Наистина и сега летятъ аероплани, обаче въ тѣхъ стоятъ хора, които преследватъ задачи, които не имъ позволяватъ да се отдадатъ на чисто съзерцание.

ТеПеБе.

ИДЕИ НА ВРЕМЕТО.

Зовъ къмъ животъ.

„Азъ имахъ желание въ едно голѣмо творение да разкрия на днешнитѣ хора великия нѣмъ животъ на природата и да ги накарамъ да го обикнатъ. Искахъ да ги науча да се вслушватъ въ пулса на земята, да се приобщатъ къмъ живота на цѣлото и въ потока на своитѣ дребни сждбини да не забравятъ, че ние не сме богове и не сжществуваме самй за себе, но сме богове и части на земята и на космическата цѣлость. Искахъ да имъ напомня, че подобно на пѣснитѣ на поетитѣ и на нашитѣ сънища нощемъ, рѣкитѣ, моретата, пжтуващитѣ облаци и буритѣ сж сжщо символи и носители на купнежа, който е разперилъ криле между небето и земята и чийто смисълъ е несъмнената вѣра въ оправданието и безсмъртието на всѣки животъ. Всѣко сжщество е убедено въ сърцето си въ това управдание, чувствува се божие дете и потъва безъ страхъ въ недрата на вѣчностьта. А всичко лошо, болно, извъртено, което носимъ въ себе си, противоречи на това и вѣрва въ смъртьта.

Искахъ сжщо да науча хората да търсятъ въ братската обичь къмъ природата извори на радость и животъ; искахъ да проповѣдвамъ изкуството да съзерцавашъ, да пжтувашъ, да се наслаждавашъ, да се радвашъ на битието. Искахъ планини, море и зелени острови чаровно и мощно да ви заговорятъ и искахъ да ви накарамъ да видите какъвъ безкрайно разнообразенъ, творчески животъ цъвти и кипи всѣки день вънъ отъ вашитѣ кжщи и градбве Искахъ да се засрамите, че знаете повече за чуждитѣ войни, за модитѣ, клюкитѣ, литературата и изкуството, отколкото за пролѣтьта, която раздипля предъ вашитѣ градове своето буйно творчество и за рѣката, която тече подъ вашитѣ мостове и за горитѣ предъ които лети вашата желѣзница. Искахъ да ви разкажа какъвъ златенъ нанизъ отъ незабравими наслаждения намѣрихъ въ тоя свѣтъ, азъ, самотникътъ и мрачниятъ и искахъ и вие, като сте, може би, по-честити и порадостни отъ мене, да отбулите тоя свѣтъ съ още по-голѣма радость.

И преди всичко, искахъ да положа въ вашитѣ сърца хубавата тайна на обичьта. Надѣвахъ се да ви науча да бждите истински братя за всичко живо и тъй да се преизпълните съ любовь, че да не се боите нито отъ страданието, нито отъ смъртьта, а да ги приемите сериозно и братски, като строги посестрими, когато ще дойдатъ при васъ.

Всичко това се надѣвахъ да изкажа не въ химни и възвишени пѣсни, а просто, правдиво и реално — сериозно и шеговито, подобно на завръщащъ се пжтникъ, който разказва на своитѣ другари за чужбина“.

Херманъ Хесе,
въ романа си «Петаръ Кеменциндъ».

РЕКЛАМИРАЙТЕ ВЪ „ТРАКИЕЦЪ“.

Агронома до управителя.

Получихме писмо отъ нашия кореспондентъ отъ 136 брой, въ което той отговаря г-ну управителю на държавния расадникъ. Въ него нѣско се изтъква, че пишущия не е „нѣкакъвъ си“, не е и „деретия“, а чисто и просто интересуващъ се отъ сждбата на едно обществено стопанство човѣкъ. Цельта на неговата дописка не е била, а тя не се и схваща така отъ г. управителя, да обижда, а само да поиска за освѣтление, защото по предприятия отъ обществено естество не трѣбва да има неясность.

„Ето защо, пише дописника ни, вмѣсто г. управителя да се старае да ме уязви, нека положи максимумъ усилия, за да може расадника наново да добие подобающъ видъ. Тогава той ще получи благодарноститѣ на ямболското общество“.

Редакцията заявява, че счита въпроса за достатъчно ясенъ и не ще печата нищо повече по него.

Теми безъ мисли.

формули на журналиста.

— По количеството прахъ, който автомобилитѣ вдигатъ следъ себе си въ единъ градъ може да се сжди за неговата благоустроеность.

— Общестевната хигиена се гради върху навицитѣ на отдѣлнитѣ индивиди.

—На листа за ястията въ всѣки ресторантъ трѣбва да бжде написано съ тлъсти букви: не мляскайте съ уста, когато се храните!

— По начинъ по който се отнасятъ чиновницитѣ въ една държава съ нейнитѣ граждани се заключава най добре за нейната напредналость.

— Начина по който една дама обува чорапитѣ си говори много за нейния характеръ.

— Културата на дадено общество се мери по зжбнитѣ четки, които то употрѣбява.

— Числото на обущочистачитѣ въ единъ градъ е обратно пропорционално нѣ павиранитѣ улици.

— Урбанистиката почва отъ павиранитѣ улици и минавайки презъ водопродоволството, освѣтлението и общественитѣ градини, стига до свѣтлитѣ жилища.

Епксъ.

Настоящата снимка представлява единъ живописенъ кжтъ отъ рѣка Туnджа край Ямболъ

ФЕЙЛЕТОНЪ.

БЕЗЪ ТЕМА.

Обикновено живота изобилствува съ тъй нареченитѣ „теми“, които въодушевяватъ „пишущитѣ братя“ и тия въодушевления запълватъ „долния етажъ“ на вестника. Но случва се, че животътъ почва да тече не съ свойствения си фейлетоненъ видъ и, тогава истински ужасъ обзема хората, които носятъ прозвището фейлетонисти. Тѣ не искатъ въ такива моменти да се втурнатъ къмъ Парнасъ и неспокойно се озъртатъ отъ тѣсната ивица, която дѣли журналистиката отъ литературата и е нѣцо като неутрална зона.

— За да станешь истински фейлетонистъ, трѣбва да изпаднешъ въ положението „безъ тема“ — то е чистилището на фейлетониститѣ — казваше единъ тоже „пишущъ братъ“ — инакъ школовката не е завършена.

Безъ тема! Едва ли може човѣкъ да си представи това положение, което означаватъ двѣтѣ малки думи, още повече ако редактора не е отъ твърде любезнитѣ Поетитѣ обикновено въ подобенъ случай се оправдаватъ съ липсата на вдъхновение, съ напущане на музата и пр. Но за единъ фейлетонистъ такива оправдания сж недопустими. Въ подобни безтемии дни, особено ако „актюелното“, въпрѣки разтеглянето, не е могло да запълни вестника, фейлетониста смучи молива, кжс-